

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלִים

כִּרְד א'

סֵפֶר
זוהר לְמַרְדְּכִי

ספר זוהר למרדכי

שאלות ותשובות

פרק א

הקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה בכתבי האר"י לפורים מובא שמרדכי הצדיק היה נשמת משה רבנו ע"ה, עיי"ש. בתקוני זוהר (דף ק"א) וזה לשונו: אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתכם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון] לקיימא [שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון] לקיימא קרא [לקיים מה שכתוב] [קהלת א ט] מ'ה ש'היה הוא ש'יהיה. וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון ש'בתו ה'שגיח, (שם קמד טו) אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהי"ו, דעליה אתמר (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ועליה אתמר (תהלים קה ה) דבר צנה לאלף דור, ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחכם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא, לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון, ורזא דמלה (ישעיה נג ה) והוא מחולל מפשענו, דאיהו שקיל לכלהו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומנו משה דשקיל כששים רבוא, ובגין דא אתמר עליה דור הולך (ודור בא) לההוא עלמא, ודור בא איהו ייתי כמלקדמין.

בלשון הקודש: אמר רבי שמעון: חברים, בודאי שהקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה, אשרי הדור שזה התגלה בו, שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון, לקיים את הפתוב מ"ה ש"היה ה"וה ש'יהיה, ובו מ'מכון ש'בתו ה'שגיח, אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהי"ו, שעליו נאמר דור הולך ודור בא, ואין דור פחות מששים רבוא, ועליו נאמר דבר צנה לאלף דור, והתפשטותו היא בכל דור ודור ובכל צדיק וחכם שמתעסק בתורה, עד ששים רבוא, להשלים

את כלם מהפגם שלהם, וסוד הדבר - והוא מחלל מפשעינו, שהוא שקול לכלם, כמו שבארוהו בעלי המשנה, אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומיהו? משה שקול כששים רבוא, ומשום זה נאמר עליו דור הלך (ודור בא), לאותו העולם, ודור בא הוא יבא כמו מקדם. (ועיין זוהר בראשית כ"ה ע"א).

פרק ב

שאלה א

מי נתן את השם למשה רבינו ולהרשב"י?

גדולתו של משה רבינו אין לשער וגדולה מהשגתנו ולא קם בישראל כמשה עוד. והוא נשמת הרשב"י כמו שפכת המגלה עמקות, (אופנים, אופן ע'): ראה משה מה שיתקן רבי שמעון בן יוחאי שהיה ניצוץ שלו מזמנא תננינא דסליק משה להר כו', וזה סוד פסוק עלית למרום שבית שב"י נוטריקון שמעון בן יוחאי שהוא בזמנא תננינא דסליק להר, עכ"ל.

הקדוש ברוך הוא קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי

טרם שנולד משה רבינו, קראו הקדוש ברוך הוא בשמו "משה" (פרקי דרבי אליעזר פרק ל"ב, ועו שם בהגהות הר"ל). וכן איתא בזהר הקדוש (חלק ג' דף ס"א): על רבי שמעון בן יוחאי: רבי שמעון בן יוחאי, מן יומא דברא קודשא בריה הוא עלמא, הוה אזדמו קמי קודשא בריה הוא, ואשתכח עמיה. וקודשא בריה הוא קרי ליה בשמיה.

משה רבינו ורבי שמעון בן יוחאי נקראו "סיני"

למשה רבינו קראו "סיני", כמו שכתוב בזהר (חלק ג' דף צ"ח: פירעא מהימנא): חדו כוליהו תנאין ואמוראין ואמרי מאן קאים קמי סיני. וכן קראו לרבי שמעון בן יוחאי "סיני" בתקוני זהר. (תקוני כ"ב דף ס"ג):

נשיר כלנו ביחד: סיני סיני לו נקרא, ארי שבחבנרה, ממנו תצא תורה¹, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם פה לחי, רבי שמעון בר יוחאי: ואמרתם פה לחי, רבי שמעון צדיקאי:

1. בזהר הקדוש פרשת פנחס: אמרו התנאים לרשב"י אלו לא נתן לנו הקב"ה את התורה אלא נתן לנו את הרשב"י דיינו. וזה פירוש ממנו תצא תורה.

פרק ג

שאלה ב?

אֲנַחְנוּ שְׂרִים אֶת הַשִּׁיר שֶׁיִסַּד הַבֵּן אִישׁ חַי זִי"ע" א וּבְהַמְשֵׁךְ גַּם אוֹמְרִים "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ" אוֹלֵי כְבוֹד הָאֲדָמוֹ"ר יִבְאֵר לָנוּ אִיךָ מִגֵּן לָנוּ?

מִשֶּׁה רַבֵּינוּ וְרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְנַעוּ פְּרַעֲנוּיֹת מִן הָעוֹלָם

על משה רבינו איתא שהעביר הפרענויות מלבוא בעולם. (ויקרא רבה א, ג). וכן נאמר עליו משה עמד בפּרץ, דכתיב ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפּרץ. (אסתר רבה ו, ב). וכן איתא בזהר: לא הוה בעלמא בר נש דיגין על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא. (חלק א' דף ק"ו). וכן איתא בזהר על רבי שמעון בן יוחאי שאמר: **בְּחַיִּי לֹא יִתִּיב עַלְמָא בְּצַעְרָא, וְלֹא אֵיתֵדוֹן בְּדִינָא דְלַעֲיָלָא.** [בְּחַיִּי לֹא יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּצַעַר וְלֹא נִדוֹן בְּדִין שְׂלַמְעֵלָה] (זהר חלק א' דף רכ"ה). - ועוד מסופר בזהר הקדוש שפעם אחד קטרג השטן וקבל רשות להחריב את העולם, וראה הרשב"י זי"ע שהחשיך היום בבקר, הביט וראה את הסמ"ך מ"ם, אמר לו לך להקדוש ברוך ותאמר לו שרבי שמעון בעולם ומגן על העולם, ולא הסכים ללכת, אמר לו אם אין אתה הולך אני מבטל אותך לגמרי, מיד הלך לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר לו הקדוש ברוך הוא מה? אתה לא יודע בנודאי שהרשב"י יכול להגן על העולם כולו ולהצילו?

שאלה ג

מה העצה שפך ישראל ילמדו זזה"ק ונזכה לגאולה ברחמים?

וְעַכְשָׁו נִסְפַּר עַל הַתְּכַנִּית הַחֲדָשָׁה הָעוֹלָמִית שְׁבוּדָאֵי יְבִיא מֵהָר אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן.

יְשׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוּרִים ה'מָה כְּלוּלִים כָּל שְׂשִׁים רְבּוּא נְשׂוּמוֹת בְּתוֹךְ סִפְרֵי הַזֶּה"ק, כְּדַכְתֵּב רַבֵּינוּ הַקְּדוּשׁ הַרְמַח"ל זי"ע בְּאֲגוּרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עֲצָמוֹ בְּסִפְרֵי הַזֶּהר הַק' בְּמִיחָד בְּדוּרְנוֹ דְרָא בְּתַרְרָא [דוֹר אַחֲרוֹן]. וּבְזֶהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג) בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתִב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׂמִצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנוֹרָא. וְלָזֶה תִּקְוֵן הַרְמַח"ל זי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד זֶה"ק וּבְזֶה יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמְחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצַמִּיחַת קֶרֶן דְּדוֹד בְּמַהְרָה. (ועו' בספר זכותא דרשב"י).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמֹד (מערכת מ' סוף קלל קצ"ח) וז"ל: **מִצְוַה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבַדּוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְּכַת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֹדֵר מְשֻׁנָּיוֹת, וְשׁוֹרֵת הַדִּין נוֹתְנַת שְׂיִטוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הַש"ס כּוֹלוֹ, עַפ"ל. - הַלּוּמְדִים בְּחֲבוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְּקוֹת וּמְשִׁתְּפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוּלָם שְׁלַמְדוֹ כָּל הַזּוֹה"ק, וְכָךְ נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְּקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוֹהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְּבִרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּה (פָּרָק ס' כ"ב) "הַקְּטָן יִהְיֶה לְאַלְפֵי" שְׁאֶפִּילוֹ בְּדוֹרְנוֹ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשִׁב לְשׂר הָאֲלָף, שְׁסִיּוּם כָּל הַזּוֹה"ק, וּבַפְּלֵא יוֹעֵץ (עַרְבֵי רַבִּים) כָּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְּרַבִּים וְתַפְלָה דְּרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי כֵן רְאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמֹר דְּוֹד הַמְּלֹךְ ע"ה (תְּהִילִים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַפ"ל.**

פּרָק ד'

שְׂאֵלָה ד'

רְאִינוּ בְּסִפְרֵים שֶׁל הָרַב שְׂכָל מִי שְׁלּוּמֵד זוֹה"ק הַרְשֵׁב"י יוֹשֵׁב אֶצְלוֹ, מִזֵּין הַדְּבָר הַנְּפֵלָא הַזֶּה?

כְּשִׂאוּמְרִים לְשׁוֹן הָאֲדָרָא "אַתְעֵטֵר" מִיַּד בָּא הַרְשֵׁב"י וַיּוֹשֵׁב בֵּינָנוּ

כְּתַב הַמְּקוּבָּל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאִי זִי"ע" אֲזַקְנוּ שֶׁל הַחֵיד"א בְּשֵׁם הַמְּקוּבָּל הָרַב אַבְרָהָם גְּלַאֲנִי זִי"ע, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל הַ"אֲדָרָא דְּמִשְׁכַּנָּא" (שְׁבִפְרָשַׁת מִשְׁפָּטִים דִּף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: אֶפִּילוֹ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שְׁנַפְטֵר רְשֵׁב"י מִבֵּינֵינוּ, כָּל זְמַן שְׁאֲנוּ עוֹסְקִים בְּדִבְרֵי הָאֲדָרָא, "אַתְעֵטֵר" בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְךָ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וַיּוֹשֵׁב בְּגוֹוֹן, עַכ"ל. הָאֵם יֵשׁ שְׁמַחָה גְּדוֹלָה מְזוּ, עַל כֵּן רְאוּי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוָה. וּבְוֹדָאֵי כְּאֲשֶׁר יִבְקֵשׁ וַיִּתְפַּלֵּל בְּזִכּוֹת הַרְשֵׁב"י תַּתְּקַבֵּל תַּפְלָתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ.

וְכַתַּב הַצֶּה"ק רַבִּי צְבִי אֵלִימֶלֶךְ מְדִינַת זִי"ע בְּסִפְרוֹ בְּנֵי יִשְׁשַׁכַר (מֵאֲמֵרֵי חוֹדֵשׁ סִיּוּן מֵאֲמֵר ב' אוֹת ב') וז"ל: מִן הַה"ר לֵאמֹר בְּמִדְרַשׁ (שְׁמו"ר כ"ח א-ב) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּקִשׁוֹ מֵלֹאכֵי הַשֶּׁרֶת לִפְגוּעַ בְּמִשְׁהָ, עֲשֵׂה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְלִסְטוֹרִין

של פניו של משה דומה לאברהם אמר להם הקב"ה אי אתם מתביישים הימנו לא זהו שירדתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא ניתנה לך תורה אלא בזכות אברהם, הוי ומשה עלה אל אלוקים ויקרא אליו ה' מן ההר, בזכות הה"ר (שאברהם אבינו נקרא הה"ר), הנה מן הראוי להתבונן איך סלקא דעתך שיאמר הקב"ה למלאכים שזהו אברהם? הרי זה היה משה? ועוד הנה התחיל שהיה קלסטר פניו דומה לאברהם ואחר כך אמרו שאמר הקב"ה למשה בזכות אברהם?

ונראה לפרש דחדא מתורצת בחברתה, דהנה נעמי כשנתנה עצה לרות וירדת הגורן דרשו חז"ל, זכותי תדר עמך... כי זכות של נעמי הִלָּךְ עמה והוא כמו שיעור קומתה ממש, הנה מבואר לך, הזכות של האדם, הוא ממש שיעור קומת האדם עצמו, דהנה נעמי אמרה וירדתי הגם שהיתה בביתה... וכן כיון שזכות אברהם עלה עם משה, הנה היה שם קומת אברהם ממש, וה' אלוקים אמת אמר, לא זהו שאכלתם אצלו? ולמשה הודיע אמיתת הענין כי זכות אברהם עלה עמו, והוא שיעור קומת אברהם ממש עכ"ל. ומבואר מדבריו הקדושים שכאשר זוכים ונדבקים בצדיק זכותו, ושיעור קומתו ודמותו ממש הולכים עימו בכל מקום. ולפי זה כשנתדבק בתורת הרשב"י זיע"א בפרט שצווה אותנו, שנו מידותי, ופירש רש"י למדו תורת (גיטין ס"ז), וכשנקיים את רצון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ילך עמנו בכל מקום, ובוודאי ניוושע בכל הענינים.

שְׂאֵלָה ה'

הַרְבֵּ אֲמַר בְּשֵׁעוֹר הַקּוֹדֵם שְׂמִי שְׂלֵא לּוֹמַד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא עִם הָאֶרֶץ, הָאֵם זֶה גַם לְמִי שְׂיֹדַע בְּעַל פֶּה כָּל הַשָּׁמַיִם?

לְהִתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה - וְכֹךְ נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה הָאֲמִיתִית

וּבְזוֹהָ"ק קָרְאוּ לְמִי שְׂלֵא לּוֹמַד סוּדוֹת הַתּוֹרָה [וְלִכְלֵל הַפְּחוֹת לִימוֹד בְּקִרְיָא זוה"ק], עִם הָאֶרֶץ, וּבְגִלְלוּ מִתְּעַכְבַּב הַגֵּאוּלָּה רַח"ל. עַל כֵּן כּוֹלְנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. וּבְרוּךְ ה' שְׂזַכֵּינוּ בְּדוֹרְנוּ לְהִתְחַבֵּר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִם "מִפְעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי" הָעוֹבֵד לְלֵא לְאוֹת לְלֵא מְטָרוֹת רְוַח, וְלוֹקֵחַ עַל שְׂכָמוֹ מִשָּׂא וְעוֹל הַחוּבוֹת לְמַעַן הַקִּים הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה וּלְשַׂמֵּחַ לְאַבְיָנוּ

שִׁבְשָׁמִים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכי"ר.

פרק ה'

שאלה ו'

למה מחכה הקדוש ברוך הוא כדי לגאלנו?

ובזהר (ויקרא פא עא), כתוב על הפסוק "והוא באחד ומי ישיבנו" והלא אחד לא יאמר אלא באחד, כלומר והוא יתברך שורה בבני ישראל באחדות, ואז אין מי שישיבנו ויסלקנו מעליהם כמו שאמרו (בראשית רבה לח), חבור עצבים אפרים הנח לו (הושע פרק ד טז), אבל חלק לבם עתה יאשמו, הכוונה שאם הם חלוקים בלבותם אז הקב"ה מסתפל לאשמותם רח"ל. - ובחיד"א (בספרו "חדרי בטן" דרוש לפרשת זכור) כתב: דאחדות סבת קיום הדת, והיא אבן יקרה יסוד מוסד ישראל ויסוד הגאולה, עכ"ל.

ה' יתברך מחכה לנו שגלמד את תורת הרשב"י - כאיש אחד בלב אחד - כדי שיחוש לגאלנו

(בשיר השירים פ' ב, ח-י): קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים: ענה דודי ואמר לי קומי לה רעיתי יפתי ולכי לה. - בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים - בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי (זה"ק).

שאלה ז'

מפני מה קורה הרעידות האדמה בעולם, ומה זה אומר לנו?

ולזה סדרנו את ספר הזוהר מחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות, וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים. וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו, ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

אמרו חז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי הימים ב' ל"א ד) - ובזהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיחד באוכלי המן? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל

זֶה נִקְרָאוּ דוֹר יַדְעָה, וְהֵם הָיוּ בְנֵי הָאֲמוּנָה וְלָהֶם נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְהִסְתַּכַּל בָּהּ
בְּפְנִימִיּוּתָהּ וְלַדַּעַת דְּרָכֶיהָ. - רואים מהזוהר הקדוש שְׁעָקֹר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה
לְאֵלוּ שְׁלוֹמֵדִים אֶת סוּדוֹתֶיהָ. - ובאור החיים הקדוש פְּרָשַׁת וַיְחִי (מט יא), כְּתָב:
שָׁכַחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ הוּא שְׂצָרִיף שְׂיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל
תּוֹרָה, וּבְאוֹר הַדְּבָרִים שְׂיִלְמְדוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׂזָה יֵינָה שֶׁל תּוֹרָה. (גַּם יִין
גִּימְטְרִיָּה "סוד").

עַל פֶּן אַחֵי וְרַעֵי בּוֹאוּ וְנַחֲשׁ הַגּוֹאֵלָה בְּלִמְדָנוּ זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּאַחֲדוֹת כָּל ל"ב
[32] יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי כְּמָה אוֹפְנִים: א. כָּל אֶחָד יִקַּח קַפְסָה שְׂיִישׁ בָּהּ 30 חֲלָקִים שֶׁל
הַזוֹהַר"ק [הַמְּחוּלָק לַתַּתְק"ס חֲלָקִים (960)], וְיִלְמַד קוֹנְטָרַס אֶחָד בְּכָל יוֹם כְּשֶׁבַע
דְּקוֹת [בְּמִשְׁךְ חוֹדֶשׁ יָמִים] עִם עוֹד 31 שָׁהִם בְּיַחַד ל"ב [32] אִישׁ, מְסִימִים
אֶת כָּל הַזוֹהַר"ק בְּחוֹדֶשׁ, וְזֶה אֶפְשָׁר בְּקִלּוֹת, וּבְכַף יְסִימוּ יַחְדָּיו אֶת הַזוֹהַר"ק בְּכָל
חוֹדֶשׁ. - ב. כָּל אֶחָד יַחְלֹק לְחֻבְרָיו חוֹבֶרֶת אֶחָד בְּסוֹף הַכָּל לְחֹלֵק ל-30 אִישׁ [שְׂזָה
לֹא קִשָּׁה], וּבְכַף יוֹכְפֵלוּ זְכוּיָתוֹ לְאֵלְפִים וְלְרַבָּבוֹת, [וּכְבָר הוּבְאוּ דְבָרֵי הַזוֹהַר"ק
בְּפְרָשַׁת תְּרוּמָה [קכ"ח ע"ב], מְגַדֵּל מַעֲלַת "מִזְכָּה הַרְבִּים"], וְכָל ל"ב יְהוּדִים
[32] שְׂיַעֲשׂוּ פֶן מְסִימִים אֶת כָּל הַזוֹהַר"ק. - ג. לְחֹלֵק ל"ב [32] בְּתֵי מְדֻרָשׁ,
וְשֵׁם אַחֲרֵי הַתְּפִילָה, [ג' פְּעָמִים בְּיוֹם], יִלְמְדוּ כְּשֶׁבַע דְּקוֹת [7] צְבוּר שֶׁל 30
אִישׁ, וְכַף יְסִימוּ אֶת כָּל הַזוֹהַר"ק כְּמָה פְּעָמִים בְּיוֹם. - בְּיַדְנוּ הַדְּבָר לְהַחֲשִׁי אֶת
הַגּוֹאֵלָה - וְלִזְכוּת לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ בְּקֶרֶב בְּרַחֲמִים. - לְפָרְטִים: - 0548
436784

לְהוֹי יְדוּעַ שְׁכָל הַמְּסִימִים אֶת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּבַחֲנִיַת "כְּנִישְׁתָּא חֲדָא" (זוה"ק)
הֵם בְּבַחֲנִיַת "אֵלֶּף הַמַּגֵּן תְּלוּי עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ד), - עֲלֵיהֶם
תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֵּלָת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת
וּמְמַתְקִים אוֹתָם, וּמִיד בָּאָה הַגּוֹאֵלָה בִּב"א.

פֶּרֶק ו'

שְׂאֵלָה ח'

מִפְּנֵי מַה קוֹרָה הַרְעִידוֹת הָאֲדָמָה בְּעוֹלָם, וּמַה זֶה אוֹמֵר לָנוּ?

בתפילות ימים נוראים אנו אומרים:

וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה

אמר הנביא (חבקוק פרק ג' ו') "עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו". "עמד" פירוש המלבים: את שיעמד העז ההוא ויתעורר להנהיג הנהגה נסית בהשגחה גלויה, "הליכות עולם לו" פרש רש"י: הראה להם שכל מהלכו של עולם שלו הוא.

כל העולם מתהפף, שליטים נופלים ומהומות בכל המדינות, ואיש אינו יודע מה ילד יום, לפני שבוע היה רעידת אדמה נוראה בניו זילנד, והשבוע היה רעידת אדמה גם בסין, ובלייל שישי היתה רעידת אדמה ביפו בין הקשות ביותר שהיו בעולם, 9 בסלם ריכטר, וכל העולם הזדעזע וזז ונתר ממקומו וגם השעון השתנה, ועוד יש סכנה מזהום מארבעה כורים אטומים שעומדים להתפוצץ וכל העולם בפחד, וידוע דברי החפץ חיים שהכל לעורר את עם ישראל, ולהכין אותנו לגאולה השלימה, והכל כדי "וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה". - ושמועה נוראה שמענו מה שקרה בשוב איתמר בליל שבת קודש שגרצחו 5 נפשות רח"ל. וכל לב זוע וכל עין תדמע, אף צריכים ומכרחים לדעת מה כתוב בתורה הקדושה על כף.

כתב באור החיים הקדוש: (בפרשת ויחי פרק מט פסוק יא) על הפסוק: "אסרי לגפן עירה² ולשורקה בני אתנו כבס ביו לבשו ובדם ענבים סותה", וזל"ק: וכנגד גאולה הב' בעזר השם שתהיה בימינו אמר: ולשורקה, פירוש בעת אשר ישורק ה' דכתיב (פסוק יח) "אשרקה להם ואקבצם, ... אבל לעתיד לבא בעזר השם לא יניח מהאמות אמה גדולה או קטנה שלא תנתן להם [ויכניעם וינערם כמו שנער את מצרים], והוא אומר בני אתנו, פירוש מלבד עירה, אלא גם בני אתנו.

2. דברי הזוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א), רבי יוסי אמר "אסרי לגפן עירה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם.

מִשֶׁה הוּא גּוֹאֵל רְאוּשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן

וּבְהַמְשִׁיךְ כָּתַב ... כִּי הֲלֹא יִדְעֶתָ דְבָרֵי הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ (שְׁמוֹת קכ) כִּי מִשֶׁה הוּא הַגּוֹאֵל
אֲשֶׁר גָּאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ הוּא יִגָּאֵל אוֹתָנוּ וְיָשִׁיב בָּנִים לְגְבוּלָם דְּכָתִיב (קֹהֶלֶת א ט) מִ'ה
שְׁהִיָּה הוּא שְׁהִיָּה, ר"ת "מִשֶׁה", וְלֹא יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ דְּבַר זֶה בְּאוֹמְרָר הֲלֹא מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ מִשְׁבֵּט יְהוּדָה מִזִּרְעוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה, וַיֵּשׂ אוֹמְרִים דָּוִד עֲצָמוֹ מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ דְּכָתִיב (יחזקאל לו כד) וְעַבְדֵי דָּוִד מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם, כְּמִשְׁמְעוֹ, וְאִם כֵּן הֵיכָּא אָנוּ
אוֹמְרִים שֶׁהוּא מִשֶׁה, הֲבֵיא מִשְׁבֵּט לְוִי... יֵשׁ לָךְ לְדַעַת כִּי בְּחִינַת נְשִׁמַת מִשֶׁה
ע"ה הִיא כְּלוּלָה מִי"ב שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל הַס' רְבוּאָה הִיוּ עֲנָפִים ע"ה, וְעַנְף
שְׁבִטוֹ שֶׁל דָּוִד בְּמִשֶׁה הוּא, וְלָזֶה תִּמְצָאנוּ בְּאַרְץ מִדְבָּר שְׁהִיָּה מֶלֶךְ וְכֵהוּ וְלְוִי
וְנָבִיא וְחָכֵם וְגִבּוֹר, שְׁהִיָּה כּוֹלֵל כָּל הָעֲנָפִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְלַעֲתִיד לְבֵא תַתְּגַלָּה
בְּעוֹלָם שָׁרֵשׁ הַמַּלְכוּת שֶׁבְּמִשֶׁה, שֶׁהוּא עֲצָמוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא דָּוִד, וְהוּא יָנוֹן
וְשִׁילָה.

כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שָׂמוּ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שְׁיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַיְנָה שֶׁל תּוֹרָה

כַּבֵּס בַּיַּיִן וְגו' - יִתְבַּאֵר עַל דֶּרֶךְ אוֹמְרֵם ז"ל (בְּזוֹהַר חֲדָשׁ פְּרָשַׁת בְּרָאשִׁית) כִּי גְלוּת רְבִיעִית
שָׁבוּ יִגְלָה הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם צָרִיךְ שְׁתֵּהִיָּה בְּיַד יִשְׂרָאֵל מִצְּוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, וְזוּלַת
זֶה יִתְעַכֵּב מִבּוּא, וְלָזֶה רָמַז בְּאוֹמְרוֹ כַּבֵּס וְגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה,
שִׁילָה שָׂמוּ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שְׁיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַיְנָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעַיִן מַה
שֶׁפָּרְשׁוּ (שֵׁה"ר ב') בְּפִסּוּק הַבֵּיאֲנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן, וְאָמַר כִּי בְּאִמְצָעוֹתָהּ יִהְיֶה לְבוּשׁוֹ
שֶׁהוּא כְּנוּי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֵלָיו לְלוּבְשׁוֹ... וְאוֹמְרוֹ וּבָדָם עֲנָבִים וְגו' - נִתְכַּוֵּן
לֹמַר כִּי אִם יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמְצָא יָיִן, פִּירוּשׁ שְׁאִין בְּנוֹ תּוֹרָה, תֵּהִיָּה
הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת עַל וְתוֹקֶף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצְרִיחוּ הָאֲמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרֵם
ז"ל (סִנְהֶדְרִין יז) כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחֻתָם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגּוֹאֵל יַעֲמִיד לָהֶם
מֶלֶךְ קָשֶׁה כְּהֶמֶן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוֹ וּבָדָם עֲנָבִים, כִּי בְּאִמְצָעוֹת הַיִּסּוּרִין יִזְדַּכְּכוּ
הַנְּפִשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה כְּדֶרֶךְ שְׁיִתְבַּרְרוּ בְּאִמְצָעוֹת בְּחִינַת הַתּוֹרָה,
אֲלֵא שִׁזּוּ מְלֹאכְתוֹ נֶאֱמַר וְזוּ מְלֹאכְתוֹ בְּלִתֵּי נֶאֱמַר ... וְאָמַר סוּתָה... וְהַכּוּוֹנָה בְּזֶה
כִּי הַפֶּרֶשׁ גְּדוֹל יִהְיֶה בֵּין אִם תֵּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצָוָה, אֲזִי יִגְלָה
בְּגִלּוּי מַלְכוּת עֲלֵיוֹן, לְאִם תֵּהִיָּה בְּאִמְצָעוֹת הַנְּקֻמָּה אֲשֶׁר תֵּהִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה
בְּבְחִינַת עֲנִי וְרוֹכֵב וְגו' (זְכָרְיָה ט' ט')

פרק ז'

שאלה ט'

על מה הכי צריך לזעק ולהתריע - ובפרט בימי הפורים?

ויהי אחרי מות משה עבד ה'

ואיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א): אמר רב יהודה אמר רב בשעה שנפטר משה רבינו לגן עדן אמר לו ליהושע שאל ממני כל ספקות שיש לך, אמר לו רבי, כלום הנחתיה שעה אחת והלכתי למקום אחר, לא כף כתבת בי ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, מיד תשש כחו של יהושע ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות, ונולדו לו שבע מאות ספקות, ועמדו כל ישראל להרגו, אמר לו הקדוש ברוך הוא לומר לך אי אפשר, לך וטורדו במלחמה, שנאמר ויהי אחרי מות משה עבד ה' ויאמר ה' וגו'.

במתניתין תנא, אסף ושבע מאות קלין וחמורין וגזרות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה אמר רבי אבהו אף על פי כן החזירו עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר וילכדה עתניאל בן קנז, אחי כלב.

אנו אומרים בתפלת מוסף דראש חודש: "ואין אנחנו יכולים לעשות חובותינו בבית בחירתך בבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. מפני היד שנשתלחה במקדשך" "היד" ה' של הי"ד מרמז על ה' הלכות שחיתה, "יד" מרמז על י"ב בדיקות הספין, וב' פסוקים עפר למעלה ועפר למטה, (ביצה דף ז' ע"ב), דאמר רבי זירא אמר רב השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה שנאמר ושפך את דמו וכסהו בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, ועין מטה אפרים, וכמו שכתוב בספר "זבחי צדק" על מה דאיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א): שבימי אבלו של משה נשתכחו ג' אלפים

3. יש לרמז דהצדיק הדור נשמת משה מוכיח את ישראל ומצילם ממאכלות אסורות - ויהי אחרי מות משה עבד ה', כאשר נסתלק הצדיק המוכיח מיד חס ושלום נכשלים ולא יודעים הלכות שחיתה וניקור. וזהו תפקידו של כל רב בישראל לצוות ולהוכיח על זה כמו שאמר הבעל שם טוב על הפסוק "בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים" (חבקוק ג' י"ב), בזע"ם ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות, כלומר בתיקון אלו הדברים "תצעד ארץ", ופירש רש"י לגרש שבעה אומות, ומה כתוב אחריו פסוק י"ג: "יצאת לישיע עמו לישע את משיחה" וביאר המלבים שם: כי אז יתגלה המלח המשיח וילחם מלחמות ה', וה' ושיעוהו, עכ"ל. לומדים מכאן שכאשר יתקנו זאת תיכף יצלח ויושיע מלך המשיח.

הלכות, ושחִיטָה וְנִיקוּר הֵם גַּם כֵּן מִג' אֲלָפִים שְׁנַשְׁתַּכְּחוּ, וּמִפְּנֵי זֶה יֵשׁ בָּהֶם כָּל כֶּף הַרְבֵּה סְפִיקֵי הַלְכוֹת לָכֵן אָנוּ מוֹצְאִים בְּחַז"ל וּבְשׁו"ת כָּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁאֵלוֹת בְּעֵינָיִם אֵלוֹ. לָכֵן אָמַר מִפְּנֵי הַיָּד, שְׁעַל יְדֵי שְׁעָבְרוּ עַל הַלְכוֹת אֵלוֹ, נִשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשָׁה. - וְעַל פִּי דְבָרֵי הַסֵּפֶר "זְבַחֵי צֶדֶק" שֶׁכָּתַב, שְׁמַהֲהַלְכוֹת שְׁנַשְׁתַּכְּחוּ הֵם שְׁחִיטָה וְנִיקוּר, וְלָכֵן יֵשׁ כָּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת עַל הַלְכוֹת אֵלוֹ, אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ לָמָּה רָצוּ לְהַרוֹג אוֹתוֹ [אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן], מִפְּנֵי שְׁשָׂאוֹ אוֹתוֹ עַל שְׁחִיטָה וְנִיקוּר וְלֹא רָצָה לְהַתִּיר לָהֶם, עַל כֵּן רָצוּ לְהַרוֹג אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּבִשְׂרַתְּאָהוּ שְׁבַגֵי יִשְׂרָאֵל צָעֲקוּ אֶל מֹשֶׁה מִי יֶאֱכִילֵנוּ בְּשֵׂר⁴ וְאַחַר כֶּף מִתּוֹ בְּמִיתָה מְשֻׁנָּה רַח"ל.

וּכְבֵר פִּרְשׁ הַחִיד"א זי"ע פִּי "מַחֲהָ אֲמַח"ה" גִּימְטְרִיָּה "זֶה הַמֶּן" (בְּסִפְרוֹ "חֲדָבֵי בְטוּר"). וּלְפִי זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שְׁהֶמֶן רָצָה לְמַחֲוֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסְּעוּדָה שְׁלוֹ שְׁהֶאֱכִיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְכִידּוּעַ דְּבָרֵי הַזֹּה"ק בְּפִרְשֵׁת מִשְׁפָּטִים לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אָמוֹ, שְׁנִבְוֹכְדִנְצָר הַרְשָׁע אַכֵּל בְּשֵׂר בַחֲלָב, כִּי יָדַע שֶׁרַק בַּחֲ שָׁל בְּשֵׂר בַחֲלָב בִּיחַד נִבְרָא הַכַּח לְהַחְרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר הַזֹּה"ק כִּי הַשְּׁלַחֵן לְבַד נַעֲשֶׂה מְרַכְבָּה לְסִטְרָא אַחֲרָא.

אֲנַחְנוּ כָּעֵת שְׁבוּעַ לְפָנֵי חַג הַפּוּרִים וְהַכְּנָה לְקַבֵּלֵת יְמֵי הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים. צְרִיכִים לְדַעַת מַה מְלַמֵּד אוֹתָנוּ חַג הַפּוּרִים?

אָמְרוּ חַז"ל בְּמִסְכֵּת תְּלִיזוֹ (תְּפִי קִלְטָב): מֹשֶׁה מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאָמַר: "בְּשֶׁגֶם⁵ הוּא בְּשֵׂר", הַמֶּן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאָמַר: "הַמֶּן הָעֵץ", אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאָמַר: "וְאֲנֹכִי הַסֵּתֵר אֶסְתֵּיר", מְרַדְּכִי מִן הַתּוֹרָה מִנִּין דְּכָתִיב: "מֶרְדָּךְ דְּרֹר" וּמִתְרַגְּמִינָן "מִירָא דְכִיָּא"⁶. - וּבְרִשׁ"י פִּירֵשׁ: בְּשֶׁגֶם הוּא - בְּשֶׁגֶם בְּגִימְטְרִיָּה כְּמוֹ מֹשֶׁה, וְכָתִיב

4. ראה באריכות בספר "מי יאכילנו בשר". ספר תולדות יצחק (במדבר פרק י פסוק כט). הפיכת הנונין, לומר שהעולם הפוך, שיתרו שהוא מהאומות העולם נתגייר ונעשה יהודי כשר, וכל כך עד שישראל בקשו ממנו שילך עמהם, וישראל בני אברהם יצחק ויעקב מתאוננים רע באזני יי', ומתאווים תאוה בוכים ואומרים מי יאכילנו בשר, ואף יי' חרה בעם ויך בעם מכה רבה מאד, וגם ויסעו מהר יי', והם שלש פורעניות וזה שכתוב והיית לנו לעינים והוא לענין יראת השם, שיאמרו ישראל יתרו שהוא גר ירא את יי' וכל שכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב:

5. יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

6. שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

שם, והיו ימיו מאה ועשרים שנה, וכך היו ימי חיי משה, כלומר עתיד לבא בשגם משה, מן הנולדים וכן ימיו: מנין - למעשה המון: המון העץ - יתלה על העץ: למעשה אסתר - הסתר אסתר, בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו צרות רבות ורעות: מנין - לגדלת מרדכי: מר דרור - וקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה: [שהצדיקים נקראו בשמים והדסים]. - ובספר אמרי שי, הביא את דברי חז"ל השואלים: המון מן התורה מנין? היכן מרומז בכל התורה הענין של המון? ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "המון העץ אשר צויתיה לבלתי אכל ממנו אכלת". ושואל: מה השייכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המון? - ומבאר: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמטם את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמטם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המון" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתיה לבלתי אכל ממנו", ע"כ. וזה היה עצת המון להכשילם במאכלות כדי שיוכל לשלוט עליהם ח"ו, כמו שעשה נבוכדנאצר מלך בבל שכל הסעודות הייתה בשר בחלב וגבינה עם בשר⁷ (וזהו פתבג המלך, ב"ג ראשי תבות ב'ש'ר ג'בינה), כדי להיות שלחנו שלחן המלך רמז לשלחן שר הטמא של הסטרא אחרא, להאחילו למעלה בסוד גדי בחלב אמו⁸, כמו שפרש הזוהר למעלה ולגרם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים ^(דף קכ"ה ע"א וע"ב) - רואים מכאן שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה⁹ הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המון אשר בקש לאבדי כי הוא

7. וכן כתב הגר"א ביו"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמציו על ענין בשר בחלב את הזהר הזה. 8. וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים. ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

9. וידוע הענין בחבטת הקבר על האוכל מאכלות אסורות: כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו: דע כי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו אסור מפרש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. ענינו שלאחר מותו בא הממנה על חבטת הקבר ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואט, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם ישמרנו ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכותיה, ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

הַאֲכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֹּף הָיָה לוֹ אֶת הַכֹּחַ לְגַזֵּר
עַל הַיְהוּדִים גְּזֵירוֹת קְשׁוֹת (מְגִלָּה י"ב).

לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

וְכָתוּב בַּב"ח (או"ח ס' תר"ע) וזל"ק, בְּפוּרִים הֵיְתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מְסֻעוּדָתוֹ,
עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מֵאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל אִיסוּר
וּשְׁמִיחָה וּמִשְׁתֵּה שֶׁל אִיסוּר¹⁰, וּכְשֶׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה עֵינֵנו נִפְשׁוֹתָם כְּמוֹ שֶׁאָמְרָה
אֲסִתֵּר: "לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים". לְפִיכֶךָ
קָבְעוּם לְמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב לְזִכּוֹר אֶת עֵיקַר הַנֶּס. וְלָכֵן אוֹמְרִים בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי
הַיְהוּדִי כִּי בְּזִכּוֹתוֹ הַיְהוּדִים נִצְלוּ מִגְּזִירָתוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהוּא נִזְהָר וְהַזְהִיר
שֶׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְלָזֶה הוּא יָשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְשִׁמּוֹר
שֶׁאֲסִתֵּר לֹא תֹאכַל אֲכָל שְׂאִינוֹ כָּשֶׁר. וְאָמְרוּ חַז"ל שֶׁאֲכָלָה רַק זֶרְעוּנִים, כְּדֵי
לְהַזְהִיר בְּמֵאֲכָלוֹת. וְרַק בְּזִכּוֹת זֶה שֶׁשִּׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת - נִיֻּצְלוּ הַיְהוּדִים,
וְלָכֵן קָרְאוּ לָהֶם "יְהוּדִי", שֶׁשׁוּם אוֹכֵל שְׂאִינוֹ כָּשֶׁר לֹא נִכְנָס לְפִיהֶם.

וּכְבָּר אֲמַרְתִּי בְּדַרְשָׁה מֵה שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ק הַאֲלָקִי רַבֵּי אֶהְרֹן רַקִּח מְבַעֲלֵז זי"ע: כִּי כָּחַ שֶׁל הַרְשָׁע
הַגְּרַמְנֵי ימ"ש בָּא עַל יְדֵי שֶׁאֲכָלוּ מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהֵיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזֶּה נּוֹלַד עֲמַלְק הַגְּרַמְנֵי, וְהָיָה
בְּמִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִשְׁחִיזוּ הַסְּפִינִים כְּדָבָעִי, הַשְּׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דָּבָר שֶׁהוּא שׂוֹר שֶׁל
עֲמַלְק וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה בְּכַחוֹ לְשַׁחַט מִלְיוֹנֵי יְהוּדִים רח"ל,

וְכֵן הִכְשִׁילוּ עֲשָׂרוֹת אֲלָפֵי יְהוּדִים עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּגִבּוֹלוֹת וּטְרַפּוֹת - בְּעִיר קְרֵאָא כְּשֶׁהָיָה הַרְבֵּה הַקְּדוּשׁ
בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוּשׁ הַמְּקַבֵּל רַבֵּי נֶתַן נָטַע שֶׁפִּירָא זְצוּק"ל אַב בֵּית דִּין קְרֵאָא - מֵאֲרַע
מְסַעִיר שֶׁהַתְּרַחֵשׁ בְּתַקּוּפַת הַגָּאוֹן הַצְּדִיק ר' נֶתַן נָטַע שֶׁפִּירָא זצ"ל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל, וְהַרְבֵּה
הַקְּדוּשׁ בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" נֶתַן תַּקּוּן גָּדוֹל לְהַבְעִיל תְּשׁוּבָה.

10. וְכִמְהָ נוֹרְאִים דְּבָרֵי הַזוּה"ק: א. כָּל מֵה שֶׁסּוֹבֵל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִזְהָר בְּמֵאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס לְרִשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף
מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצָרוֹר הַחַיִּים כָּלֵל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מְגַעַל, כִּי
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בַּסְּטָרָא אַחְרָא
וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַטְּמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"ב). ה. נִעֲשֶׂה פְּנֵי תִּיָּה רָעָה (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ
ח"ב דף כ"ה). ו. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס לְרִשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"ב). ז. אוֹי לָהֶם וְאוֹי
לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצָרוֹר הַחַיִּים כָּלֵל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מְגַעַל, כִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"א). ח. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בַּסְּטָרָא אַחְרָא וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ,
וְרוּחַ הַטְּמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"ב).

פרק ח'

שאלה י'

מה אומר הזוהר הקדוש על אסור אכילה, ומה החרבן שיכול לצאת מן חס ושלום?

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

בזוהר הקדוש כתוב (נ"קרא מא): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כְּאֵדָם מְכוּעָר, כִּי הַקֶּבֶ"ה מְגַעִיל אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. - עוד כתוב שם (מב.) כִּל זֶה שְׂאֵדָם סוֹבֵל בְּעוֹלָם הַבָּא כִּל זֶה בְּגִלּוֹל שֶׁהוּא לֹא הִיָּה זְהִיר בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַכ"ל, כִּי זֶה נוֹרָא בְּכִדֵי לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת אֶת חוֹמֵר הָאִיסוּרִים שֶׁל הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת. - עוד כתוב שם (מא) שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת צִלוֹ נִמְשָׁךְ לְסִטְרָא אַחֲרָא רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן וְהוּא הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת מְגַעִיל, וְשׁוֹרָה עֲלָיו רוּחַ טוּמְאָה, וְהוּא יוֹדֵעַ שְׂאִין לוֹ יוֹתֵר חֵלֶק בְּאֵלוּקֵי יִשְׂרָאֵל, וְאוֹי לָהֶם כִּי אֵף פַּעַם לֹא יִצְלִיחוּ לְהַגִּיעַ לְחֻלְקוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה חֵס וְשְׁלוֹם. - עוד כתוב שם (מב.) כִּשְׁהוּא אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת הוּא יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן לְרִשׁוֹת הַטוּמְאָה עַכ"ל, וְהַפְּוֹנָה לְכֹף הַיָּא שְׁכַל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת שֶׁלוֹ מוּפְנִים לְסִטְרָא אַחֲרָא כְּפִי שְׁכַתּוּב עַל כֹּף בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים.

הגאון הקדוש רבי הילל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם ותברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל ככל על פי כללי הפשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הפשרות, אף העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברכבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצטעקו להשם ותברך אז השם יתברך ישמע

להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת גבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

שבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בגבלות וטרפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) שבשבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו¹¹. - הרמב"ם כותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים פרשת עקב ד"ה "ומלתם" ובצפנת פגנת פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלהם) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כך חלילה לכפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכל"ק.

פרק ט'

דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעוונותינו

אחים יקרים - בענין חומת הכשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י.

אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - היד מרמז: ה'

11. ובספר "אהבת חיים" מהצדיק חכם מנחם מנשה זי"ע פרשת שמיני הביא את דברי הצדיק הקדוש חכם יהודה פתיה זי"ע שגזירות נוראות התרגשו לבוא מחמת אכילת טריפות רח"ל.

הלכות שחיטה, יד י"ב בדיקות וכסוי בעפר למעלה ולמטה, (ביצה דף ז) מרמז שעל ידי שישאל היו נזהרים במצרים שלא לאכול טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"היד הגדולה" שהיד נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו רק חוץ לפיו ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א זי"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו יכלו להגיע ל"ישראל העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שגזרה מינקותו ממאכל אסור, המשיף את האמונה על כלל ישראל.

כתב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וזל"ק: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתינו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעוונינו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישחטו (במדבר יא לב) אלא וישחטו, שהיה נתחיבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלפדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליף אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

פרק י'

שאלה יא

האם החטא של מאכלות אסורות כל כך גדול שמעכב את ביאת

הַמְּשִׁיחַ?

(ב) הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נִתָּן אֲדֹלְעַר זי"ע בְּמַלְחַמְתּוֹ הַגְּדוֹלָה לְהַבִּיא מְשִׁיחַ יְדוּעַ מֵה שְׁכֶתֶב בְּסִפְרֵי דְרָף הַנָּשֵׁר שֶׁהַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נִתָּן אֲדֹלְעַר¹² [מֵה שְׁכֶתֶב הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע, רָאָה בְּסִפְרֵי דְגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם (פְּרֻשֵׁת עֶקֶב), וְעוֹד בְּשֵׁאֵר סִפְרֵי תַלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב שְׁכֶתֶב: שְׁעָקַר עֵכוֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ שְׁאִינוּ בָּא הוּא בְּגַלְל הַשְּׁחִיטָה שְׁמַאֲכִילִים אֶת עִם יִשְׂרָאֵל בְּנִבְיִלוֹת וּטְרַפּוֹת וְאִם יִתְקַנּוּ זֹאת יָבֵא תִּכְף וּמִיד מִמֶּשׁ], אִמַּר "לָמָּה מְשִׁיחַ לֹא בָּא בְּשִׁנַּת הַכְּתָר" שֶׁהָיָה כְּיָדוּעַ שְׁנַת הַגְּאוּלָּה, שֶׁהַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ אֲזִי שְׁמַשִּׁיחַ בּוֹדָאֵי יָבֵא, בְּגַלְל הַשְּׁחִיטָה שְׁמַאֲכִילִים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּנִבְיִלוֹת וּטְרַפּוֹת רַח"ל. - וְאַעֲתִיק מֵה שְׁכֶתֶב שֵׁם מִמְקַצֵּת מִסְפֵּר "הָאֲבִי"ב" [רָאשֵׁי תְבוֹת אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹלָה] מֵהַנּוֹגַע לְדַעַת בְּדוֹרְנוֹ וְז"ל: ר' נִתָּן אֲדֹלְעַר וְתַלְמִידוֹ ר' מִלְּשָׁה סוֹפֵר מְפָרַע שְׁבוּרָג מְקַבְּלִים בְּנִסְתָּר, ר' נִתָּן אֲדֹלְעַר רָצָה לְפַסֵּל הַשּׁוֹחֲטִים דְּפְרָאֲנִקְפוּרְט דְּמִיּוֹ, וְלְהַכְנִיעַ חוֹתָם הַסְּטָרָא אַחֲרָא שְׁשׁוּרָה עַל שׁוֹחֲטִים פְּסוּלִים בְּסוּד עַל חֲרָפָה תַּחֲתָהּ וְגו' וְאֶלְמַלְא הַשִּׁיג כָּל רְצוֹנוֹ בָּא מְשִׁיחַ, אֲף הַסְּמ"ך מ"ם הָעֵמִיד עָלָיו רוֹדְפִים קְצָבִים וְהוֹצֵרָה לְבָרַח. וּבִס' בְּרַפְתָּ אַבְרָהָם כְּתַב: וְזֶה הָיָה סוּד יְרִידַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ לְעֶלְמָא הַדִּין וְרַמְזָא עַל זֶה ב"זע"ם" תַּצְעֵד אר"ץ, רָאשֵׁי תְבוֹת: זְבִיחָה עֵרוּבִין מְקוֹאוֹת.

פֶּרֶק יֵא

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע שׁוֹמֵעַ בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעַ ש"מְקוּה" שְׁחִיטָה

וְעִירוּבֵי הֵם יְסוּדֵי הַדַּת שֶׁהַעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם

שְׁמַעְתִּי שְׁתַּלְמִידֵי הַרְבִּי יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֵׁם טוֹב זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּיַחַד וּמַתְנוּכְחִים אִיזְהוּ הַדְּבָר הָעֵקָרִי שְׂרָאשׁ וּמִנְהִיג הַדּוֹר צָרִיף לְהַשְׁגִּיחַ עָלָיו. - יֵשׁ מֵהֶם אָמְרוּ שֶׁהָעֵקָר הוּא לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַזְּבִיחָה שֶׁיְהִי הַשׁו"ב יָרָא שְׁמַיִם, וְכֵן בְּכָל שְׂאֵר עֲנִינִים הַשְּׁיִיכִים לְזֶה כִּי חַס וְשְׁלוֹם מְאֻכְלוֹת אֲסוּרִים מְטַמְּטִים אֶת הַלֵּב. - וְיֵשׁ שְׁאֲמְרוּ עֵרוּבִין הוּא הָעֵקָר כִּי הַלְכוֹת שְׁבַת כְּהַרְרִים הַתְּלוּיִים בְּשִׁעְרָה (תְּגִיגָה

12. מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיין יצ"ו בעל מחבר משנת רבי נתן הגהות ופירושים על ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחינוכי הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע

דף ל' עמוד א') והאסור חמור מאד. - ויש אמרו מקוה היא העקר להשגיח שהמקוה תהיה כשורה בלי שום חשש, כי אם יסוד בנין האדם הוא חס ושלום בלי כשרות קשה לו מאד להתגבר על הרע רחמנא ליצלן. - ואחר זה אמר להם מרן הרב ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת פלפלו גם כן במתיבתא דרקיע¹³ איזה מהם עקר ואמרו כמר וכמר. - והסימן הוא במקרא

13. תשובה מן השמים על גודל ענין הטבילה: ובתשובות שהשיבו מן השמים לקדוש אחד מרבנן קמאי הרב החסיד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקרבל זללה"ה אשר שאל על ידי התבודדות ותפלה והזכרת שמות הקדושים על ענין טבילת בעל קרי, והשיבו לו מן השמים בזה הלשון: "ועבדתם את ה' אלקיכם" הוי אומר זו תפלה, אפשר טמא ומקריב קרבן, ואם תאמר שארי טומאות, אינו דומה טומאה היוצא מאונס לטומאה היוצאת מדעת, אינה דומה טומאה הבאה מחוץ, לטומאה היוצאת מגופו, ועזרא כשתקן, ברוח הקודש ראה ותקן. הדבר הזה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר היה נשמע תפלתם זה ימים רבים. ועל הירושלמי: דע אילו היה עמהם בבית המדרש לא מצאו ידיהם, ועוד הרי חזר בו ואמר קודם תקנת עזרא נשנית משנה זו, הדבר ה זה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר ה' נשמע תפלתם זה ימים רבים, אך סבלות הגלות ולימוד התורה ומעשים טובים הם העומדים לישראל.

אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל

ואחר זה השיבו לו עוד בזה הלשון: שמענו מאחורי הפרגוד לטהר כל ישראל יחד אי אפשר, אך אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל, ובכל מקום מוגש לשמי ומנחה טהורה אבא אליך וברכתך. - אחרי ראותי כל אלה שאלתי ליל ג' י"ט כסלו אם התשובה הנזכר לעיל באו אל פי מאת ה' והדברים נאצלו מרוח הקודש ויש בהם תועלת או טוב להסתירם ולהעלימם. ועל זה השיבו לו: תדע כי באמת המה דברי ה' ודברים עתיקים ועתיק יומן אמרן והיום יום בשורה וחכיננו עד אור הבוקר, ואחר שעה השיבו לו עוד בזה הלשון: והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן (רצה לומר, עזרא הכהן) העומד לשרת שם ומת האיש ההוא, והנה אנכי עמך ושמתך בכל אשר תלך, עד כאן לשון התשובה. (שאלות ותשובות מן השמים, סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).